בס"ד

וירא אליו

מאמרים ושיחות ממו"ר הגה"צ
רבי **יצחק משה ארלנגר** שליט"א

וירא אליו ה' באלוני ממרא (בראשית י"ח א'). פרשת וירא היא פרשה של מסירות נפש בראשיתה ובסופה, הן במסירות נפשו במצוות מילה, ובהכנסת אורחים ביום שלישי למילתו, והן בעקידת יצחק אשר זכות מסירות נפש ההיא עומדת לנו עד הלום.

ולבד מפשטות הפסוקים הוסיפו צדיקי הדורות להעמיק ולהגדיל את מסירות נפשם של אבותינו אברהם ויצחק, בתוספת ביאורים והשגות בעומק הנסיון כל אחד לפי דרכו, וכמו שכתב הרה"ק רבי יצחק מראדוויל בספה"ק "אור יצחק" נתינת טעם לכפל הכתובים שנזכר פעמיים בתורה "וילכו שניהם יחדיו", וביאר שמתחילה לא היה יצחק יודע את תכלית העליה להר, ולא היתה התלהבותו גדולה כהתלהבות אביו אברהם שאץ בהתלהבות לקיים רצון בוראו, לכן היה יצחק נשרך אחריו מאחור כשאינו יכול להשיג את צעדי אביו, וממרחק היה צועק "אבי", והיה אברהם משיב לו "הנני", אמנם כששמע יצחק שהוא עצמו השה לעולה, אחזה אש ההתלהבות גם בו והחל לרוץ בשמחה, אז נאמר שוב "וילכו שניהם יחדיו", שהיה זה עתה יחדיו ממש.

וכן איתא ב"עבודת ישראל" ענין מיתת שרה תיכף אחר עקידת יצחק, כיון ששמעה את דבר הייחוד הנורא שהולכים אברהם ויצחק לייחד כרצון הבורא בהר המוריה, בערה בה התשוקה להצטרף אל הייחוד ולהיכלל בו עמהם יחדיו, ועלתה בידה להתדבק בתכלית הדבקות שגרם להסתלקותה.

הנה כי כן אחרי ביאורים נוראים ונפלאים כאלו מתעוררת נקודת מסירות נפשם של ישראל לאביהם שבשמים אשר נשרש בהם כבר מימי אבותיהם, "כי עליך הורגנו כל היו", כמבואר בזוה"ק איך יכול אדם ליהרג כל היום, ע"י מסירות נפש שמקבל על עצמו כלפי שמיא גם בעודנו חי, ובאמת עומדת לנו מסירות נפשם של האבות גם בימי גלותנו עד עתה, כאשר נקודה זו לא נעלמה מנשמותינו ובכל דור ודור מסרו בני ישראל נפשם כצאן לטבח עד הדור האחרון ממש, ובוודאי נשמותיהם נכללות למעלה בעקידה שעקד אברהם אבינו את יצחק בנו כעין חזרה לשרשם, ולולא נקודה פנימית זאת מי יודע איך היתה צורתם של ישראל אחר שנות הגלות הארוכות ה"י.

אשר על כן לעת כזאת שהקריאה מעוררת הזמן, מתעוררים עלינו רחמים רבים משמי רום מהתעוררות הנשמות שמסרו נפשם בכל הדורות יחד עם עקידת יצחק, וכמים הפנים לפנים, מתעורר גם בנו נקודת המסירות נפש שבקרב כל איש ישראל, להשתית את חיי היום יום עבור הבורא ולמסור נפשו עבורו, אשר לזאת תיקנו לקרוא את שמע בוקר וערב בכוונת מסירות נפש.

ומנקודה זו הנקראת אהבה מוסתרת, דיבר הרב בעל התניא הרבה (עי' תניא פי"ח) אשר אפילו פשוטי עם ובעלי עבירה טמונה בקרבם נקודת אהבה נסתרת שלעת גילויו יכול להביא אף את הרשע לכדי מסירות נפש בפועל ממש.

וזהו "וירא אליו ה' באלוני ממרא", אפילו בחוזק המראתו כמ"ש ב'מאור עיניים', משום שפרשה זו מסירה את הלוט מעל נקודת האהבה המסותרת בעומק הנפש שאפילו בחוזק המראתו מתגלה שם השי"ת, ואין לך מי שנדחה לחוץ.

ופנימיות נקודת האהבה הזאת גלויה לפני כיסא הכבוד, והוא לבדו ית"ש יודע את השתוקקות נפשות ישראל לאביהם שבשמים, ואם על אנשי סדום הרעים וחטאים לה' ביקש אברהם אבינו רחמים, הרי שעל בניו ובני בניו נשמות אשר עמדו רגליהם על הר סיני ואמרו נעשה ונשמע, וכל לבבות דורש ה', על אחת כמה וכמה שמפיל תחינה ומעורר רחמים לפני כיסא הכבוד לבל ידח מזרעו נידח ואף בחוזק המראתם ר"ל משפיע עליהם ומעורר אצלם את נקודת האהבה המוסתרת שהיא נקודת מסירות נפשו של אברהם אבינו שהשאיר ירושה לזרעו אחריו.

"אני ישנה וליבי ער, קול דודי דופק פתחי לי אחותי רעייתי", גם בעת שהנפש ישנה, והוא אסור בזיקים בחבלי הגשם המונעים ממנו הגביה עוף, עדיין דופקת דודי על פתחי נפשו "פתחי לי אחותי רעייתי יונתי תמתי". ובפרשה כזו כשמתעוררים ענייני מסירות נפש הללו מישראל למקום ומן המקום כביכול ב"ה לעמו ישראל, חובה על האדם לומר לעצמו עד מתי אקשה את ליבי לפניו יתברך שדופק עלי נפשי להכתירני בכל מיני קריאות של חיבה... מה גם שעדיין פועמים באוזנינו פעמוני הימים הקדושים ר"ה ויו"כ והימים הנלווים עליהם, ומעוררים את זיכרון הימים הללו בקריאת פרשת עקידת יצחק, להזכירנו שלא ליפול למצב של "אני ישנה" בחזרו לימי השגרה אל לילי טבת הארוכים.

גיליון שס"ח
י"ז חשון תשפ"ב

כי זה עיקר תכלית התשובה של הימים הקדושים, לבוא אל קרבת ה' ולדבקות בו ית', ע"י התורה והמצוות ומעשים טובים בדחילו ורחימו, ועיקר הוא נקודת הלב שמתעורר בגעגועים לקרבת הבורא, שלא יעברו זמנים טובא בלי התעוררות לבו ולא יבוא ח"ו לידי שכחת השם עליו הזהיר הכתוב "השמר לך פן תשכח את ה' אלוקיך".

והעצה היעוצה למי שנפל ח"ו לשכחת ה' ושיעבד מוחו ולבו להבלי העולם ולחדשות מאורעות הזמן המסמא את עיני האדם מלראות השגחה פרטית, הנה ראשית דבר עליו להתאסף בצוותא בין אנשים יראי ה' בעיתים מסוגלים כמו בסעודת רעוא דרעוין לעת הזאת שנכללים כל נשמות ישראל זה בזה ומסייעים איש את רעהו, וכיון שנפתחים שערי לבבו בסגולת הנפשות הזכים שסביבו, אז פותח פיו לדבר אל ה' ולומר לו יתברך "הנה אתה בוראי דופק על דלתי לבי "פתחי לי אחותי רעייתי", ומה אעשה שנתרחקתי ממך וכבר אינני מרגיש הדפיקות, אמנם רצוני להתקרב אליך, וסייעני נא אבי שבשמים אך הפעם הזאת"... כהנה דיבורים רכים בינו לבין קונו אשר פותחים פתח ומסירים את חומות ההבדלה בינו לבין קונו, ולבבו ישיב ושב ורפא לו.

ואולי זה הרמז בהפטרת הפרשה בעת שהיה הנער מוטל מת, "וישם פיו על פיו ועיניו על עיניו וכפיו על כפיו ויגהר עליו ויחם בשר הילד" (מלכים ב', ד' ל"ד), כשנתן דרור לפיו ולעיניו ח"ו ומת מן הקדושה, צריך להחזיר ולשים פיו על פיו ועיניו על עיניו, פירוש להחזיר שם הפה ושם העיניים המכונים בשם זה כנגד אור העין ואור הפה שלמעלה, וישים את אור הפה העליון ואור העין העליונה על אבריו שלו להיות מרכבה לשכינה, "בחור שא עיניך וראה" העלה את אורות העיניים שנפלו והביאו חורבן בעולם, או אז כשיתעורר מלמטה להחזיר העיניים הנפולים למטה אל שרשם בקדושה למעלה, יתעורר גם כביכול ב"ה מן שמיא לשים עיניו על עינו ופיו על פיו בגאולה פרטית שלו ובגאולה כללית של כללות ישראל.

(רעוא דרעוין פרשת וירא תשפ"א)

איתא בגמרא (שבת פ"ט:), 'מאי דכתיב "כי אתה אבינו כי אברהם לא ידענו וישראל לא יכירנו אתה ה' אבינו גואלנו מעולם שמך" (ישעי' ס"ג, ט"ז), לעתיד לבא יאמר לו הקדוש ברוך הוא לאברהם, בניך חטאו לי, אמר לפניו, ריבונו של עולם, ימחו על קדושת שמך, אמר אימר ליה ליעקב דהוה ליה צער גידול בנים אפשר דבעי רחמי עלייהו וכו', אמר לפניו, רבש"ע, ימחו על קדושת שמך, אמר לא בסבי טעמא ולא בדרדקי עצה, אמר לו ליצחק, בניך חטאו לי, אמר לפניו, רבש"ע, בניי ולא בניך, בשעה שהקדימו לפניך נעשה לנשמע קראת להם "בני בכורי" עכשיו בני ולא בניך, ועוד כמה חטאו כמה שנותיו של אדם שבעים שנה דל עשרין דלא ענשת עלייהו, פשו להו חמשין וכו', אם אתה סובל את כולם מוטב ואם לאו פלגא עלי ופלגא עליך, ואם תמצא לומר כולם עלי, הא קריבית נפשי קמך, פתחו ואמרו "כי אתה אבינו", אמר להם יצחק, עד שאתם מקלסין לי קלסו להקדוש ברוך הוא וכו'.

וראוי להבין מאוד, איך זה אברהם אבינו ע"ה שהיה עומד ומתפלל מקירות ליבו בכמה מיני תחינות ושידולים על אנשי סדום שאמר הקב"ה עליהם "זעקת סדום ועמורה כי רבה וחטאתם כי כבדה מאוד" (י"ח כ'), והיה מבקש שיומתק דינם ולא ימותו, איך יאמר על בניו יוצאי חלציו 'ימחו על קדושת שמך', והלא אע"פ שחטאו, בוודאי גם קיימו מצוות ומעשים טובים בלי גבול, ולמה ייגזר דינם לכליה, ואיה רחמיו וחסדיו של אותו זקן שהיה כל ימיו מרכבה למדת החסד.

ואמנם ברמ"ק ביאר דבריו של אברהם אבינו, 'ימחו על קדושת שמך', היינו שימחה הקב"ה חטאיהם ופשעיהם של ישראל, כמ"ש "ובעת ההוא נאום ה' יבוקש את עוון ישראל ואיננו" (ירמי' נ', ו'), ואפשר עוד בדרך אחר, ע"פ שאמר רבי עקיבא כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה וכו', אמרתי מתי יבוא לידי ואקיימנו (ברכות ס"א:), שהיה כוסף ומגעגע להיות נכלה על קדושת שמו ית', שזו היא תכלית האהבה והגעגועים להשתוקק להיות נכלל ונגנז בחזרה בהשורש, ואולי זה היה מבקש אברהם אבינו, אף על פי שחטאו, הנה יתעורר בהם מדת האהבה שיהיו שבים ונכללים ונגנזים לגמרי בשורש מרוב אהבתך עד שימחו על קדושת שמך כמ"ש "בכל נפשך" אפי' הוא נוטל את נפשך, ודבר כזה לא היה מבקש על אנשי סדום, רק על בני ישראל שהם ראויים לזה אף על פי שחטאו להתעורר לשוב אל ה' מחדש ברשפי אש אהבה.

והנה איתא בספה"ק דלטעם זה ציווה השי"ת על אברהם אבינו ניסיון עקידת יצחק, כי הייתה מדתו תכלית החסד באהבה בלי מיצרים, "הלוך ונוסע הנגבה", שהיא מידה בלי גבול כלל, והעולם אי אפשר לו להתקיים בלי גבול ומוכרח לגבורה על כל פנים לעכב החסד שיהיה במידה ובמשורה ומיזוג, ולזה נצטווה על עקידת יצחק שיהיה נכלל אברהם ביצחק, "ואלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד יצחק".

ואולי זו כוונת דברי חז"ל, שאברהם אבינו היה אומר 'ימחו על קדושת שמך', היינו אהבה ודבקות בלי גבול ושיעור, אך זה אי אפשר להיות לו קיום דלא בסבי טעמא, והיה צריך לעורר מדת יצחק שהיא גבורה וגבול, פלגא עלי ופלגא עלך, עד שנמצא שדווקא יצחק שהוא מצד הגבורה היה מעורר עליהם הרחמים, כי כמו כן נכלל הוא במידתו של אברהם אבינו והיו טובים השניים מן האחד.

והוא ענין המבואר בספה"ק ומאריך בזה הרבי מלובלין, מה שמוצאים בז' מלכים שמלכו בארץ אדום, וימלוך בלע וגו', וימת בלע וימלוך תחתיו יובב בן זרח מבצרה, וימת יובב וגו', וכל ז' מלכים שמלכו ומתו, עד שמלך הדר שהוא מלך השמיני המתקן והוא לא מת, כי זהו באמת סדר העולם, שמתחילה כשאדם מתעורר באיזו מדה, כגון במידת החסד, ליתן צדקה ולהחזיק עניים ויתומים, הנה מתחילה מתעורר בהתלהבות עד לב השמים, וחושב, אחלק כל כספי ואשאיר לעצמי אך מעט כדי חיותי כי למה לי כסף וכו', וזו מידה בלי גבול שא"א להיות לזה קיום כמובן, כי איך יתקיים בלי ממון וגם לא נתן לו ה' ממון כדי שיפסיד הכול ביום אחד, וזה בחי' 'ימחו על קדות שמך', היינו אהבה בלי גבול שהוא מסירות נפש, ובחי' הזו מתה כי אין לה קיום, עד שמולך מלך הדר, מלשון חזרה והידור, שחוזר ומתנחם במחשבתו שבאמת זו ההתלהבות א"א להתקיים במציאות ומוכרח לשים גבול לרצונו ולעשות במיזוג הנכון שיהיה באופן מהודר דייקא, שזהו מלך הד"ר, ותיקון הלזה הוא בחי' פלגא עלי ופלגא עלך שאמר יצחק, שיהיה לכל הפחות חצי, והוא תיקון יקר מאוד שעל ידו יש לדבר קיום ומעמד, היינו לכל הפחות מה שבידי ואפשרי לעשות אעשה, ועל זה הדרך כאשר אדם מתעורר מתרדמת הזמן ורואה איך ימיו ושנותיו חלפו עם אוניות אבה ושיער לבן צימח ומי יודע למתי נתבע לפני בי"ד של מעלה, ואומר אל ליבו, היום קצר והמלאכה מרובה והפועלים עצלים ובעל הבית דוחק, ומהיום הזה הנני מניח כל עסקי ואומנותי ומשקע עצמי בלימוד התורה הקדושה כי אין מלווין לו לאדם ביום מותו וכו', ולמה לי אכול ושתה ואין אדם יודע עתו, רק אמת יהגה חכי מאין הפוגות וכו', והנה זו היא מחשבה מבחי' המלכים שמתו, בחי' 'ימחו על קדושת שמך', שהיא אהבה ורצון בלי גבול, ובוודאי א"א להיות לזה קיום ונשבר, ואחר זה בא מלך הדר לחזור במחשבתו ולומר פלגא עלי ופלגא עלך, שיעשה לכל הפחות החצי האפשר, ובזה מקיים המצווה שלו בהידור, ויהיה לו קיום ומעמד ותקווה.

ואם תאמר, ולמה צריך להיות הכל נעשה בדרך שבירה ותיקון ולא יהיה בדרך תיקון מיד, היינו פלגא עלי ופלגא עלך, זהו כי בוודאי מקודם מוכרח להיות באופן של רצון אין סוף, שיהיה נכסף ומשתוק עד אין גבול ותכלית, רק מחמת שאי אפשר, יהיה מתרצה אל החצי מזה, שעל ידי זה נזרע זרע אמת לתיקון שיבוא לאחר מכן, אבל כשחפץ מלכתחילה בחצי, זה אינו באמת ואין לו תקווה, ומתחילה חייב להיות מדתו של אברהם אבינו, "הלוך ונוסע הנגבה", ורק אח"כ יבוא לבחי' עקידת יצחק שיהיה משתף גבורות יצחק ברצון שלו ויבוא אל המיזוג האמת דפלגא עלי ופלגא עלך, בחי' תולדות יצחק בן אברהם, אברהם הוליד את יצחק.

ולזה אומרים קודם התפילה 'הריני מקבל עלי מצוות עשה של ואהבת לרעך כמוך', כמו שתיקן האריז"ל, שזהו אהבה לכל בר ישראל בלי שום גבול ותנאי, כי אי אפשר להתחיל רק על ידי מדתו של אברהם אבינו במדת החסד ומים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה. ובבחי' זו הולך ונעשה מרכבה למדת החסד של אברהם אבינו ע"ה, שמעורר בליבו תמיד רצון כזה שאין לו גבול ושיעור כי עזה כמוות אהבה, וכשיש רצון כזה בוער בלב, אף שאינו מתקיים, מכל מקום בא מזה לתיקון השלם שיהיה לו מעמד ותקווה בדרכו.

(מתוך רעוא דרעוין וירא תשע"ד)

עירין קדישין — עובדות ומוסר מקדושי עולם

יום ה', כ"ב מרחשון יו"ד של הרה"ק מהרי"ד מבעלזא זי"ע. הרה"ק מהרי"ד היה קנאי בטבעו, וכיון שהיו לו טענות על ישיבתו של הגה"ק רבי מאיר מלובלין זי"ע, היה מביע תרעומת על הישיבה. באחד הימים רצה מהר"ם שפירא לנסוע לבעלזא לחלות פני הרבי הקדוש מבעלזא, ברם ניסו מקורביו ניסו למונעו מכך מפני שמפורסם היה מהרי"ד כמי שיש לו טענות על הישיבה, אמר להם מהר"ם שפירא, בכל זאת חפץ אני לראות את 'זה האיש מרגיז ממלכות'...

פעם ביקר הרה"ק מהרי"ד אצל ה'אמרי אמת' מגור זי"ע, והיה ביניהם ויכוח קשה וחילוקי דיעות אודות ההשקפה בענין קנאות ואגודה וכו', וכאשר קם מהרי"ד לצאת לדרכו, הבחין שברגע כמימרא שעבר מעת שקם ממקומו ופנה לכיוון דלת החדר כבר ישב ה'אמרי אמת' שקוע בתלמודו וגמ' פתוחה לפניו, וסיפר הבילגורייא רב שהיה לאביו חלישות דעת גדול איך יכול ה'אמרי אמת' לשקוע בלימוד בתוך רגע כמימרא אחרי שיחה קשה כזו...

שמעתי מכ"ק אדמו"ר מלעלוב ניקלשבורג שליט"א, שאביו הרה"ק רבי משה מרדכי מלעלוב זי"ע נסע פעם בצעירותו מארץ ישראל לעיר בעלזא לחסות בצל קדשו של הרה"ק מהרי"ד. לפני שבת כשנכנס ליטול שלום, שאלו הרה"ק מנין הוא בא, והשיב שהגיע מא"י, בשמעו זאת פתח המהרי"ד בתקיפות גדולה "פון א"י? סאיז דאך פארהאן דארט פושעים! זאג בעסער פון קראקא"... (מארץ ישראל? הרי יש שם פושעים! עדיף שתאמר שאתה מקראקא...), [בפרט שבתקופה ההיא היה מיעוט קטן של חרדים לדבר ה' בארה"ק מפני שרבים מבני עמינו נתפסו לציונות וסרו מדרך הישר רח"ל, וכמו שמזהיר ה'שפת אמת' במכתב שנשתמר מן התקופה ההיא, שלא לנסוע בשום אופן לא"י], אולם רבי משה מרדכי שהיה עלם צעיר נרתע מאד מן הדברים החריפים. בליל שבת בעת עריכת השולחן הטהור, ביקש ר' משה מרדכי להיטיב לראות את פני הרה"ק שישב בראש, ונעמד במקום מסויים שהיה צר מאד בסברו שבהיותו רזה וצנום לא יפריע למאן דהו אם יעמוד שם, אולם למעשה ניגש אליו הגבאי אחר זמן קצר ואמר לו "בחור'ל, כאן לא עומדים, כאן צר מדי ואנשים צריכים לעבור", וכדי להדגים לו כמה המקום צר הסיט הגבאי את הספסל הסמוך והראה לרמ"מ את רוב הלחץ זו הדחק, אולם ר' משה מרדכי שטרח ובא מירושלים עיה"ק כדי לחזות בעבודת קדשו של הרה"ק מבעלזא לא שת לבו לדברי הגבאי ונשאר עומד על מקומו. כשנכנס הרה"ק מבעלזא לעריכת השולחן, הורה להביא אליו את הבחור האורח מא"י, והושיבו לצידו בראש השולחן. לימים שח הרה"ק מלעלוב זי"ע שהבין בדעתו שהבעלזא רב רצה לפייסו על הדברים הקשים שאמר לו מקודם ולכן קירבו כ"כ... [ומסתמא אמר דברים אלו ברוב ענוותנותו, והאמת מסתבר שהרגיש הרה"ק מהרי"ד במהות הנער הקדוש אשר לפניו].

הייתי נוכח פעם בביתו של כ"ק אדמו"ר רי"מ מראחמיסטריווקא זצ"ל בעת שביקר אצלו גאב"ד ירושלים בעל "מנחת יצחק", אמנם לא הייתי בחדר בשעת הביקור, אולם לאחר סיום הביקור שח לי הרבי זצ"ל בהתפעלות מה ששמע זה עתה מה'מנחת יצחק' שעוד זכה לנסוע אל הרה"ק מהרי"ד, שהמהרי"ד היה לו סדר לימוד של שש שעות ברציפות מידי בחברותא עם הרה"ק רבי יהודאל'ע מדז'יקוב זי"ע!.

אנפין חדתין — חידושי תורה על פרשת השבוע

ויאמר אבימלך ופיכל שר צבאו אל אברהם וגו' ועתה השבעה לי באלקים הנה אם תשקר לי ולניני ולנכדי כחסד אשר עשיתי עמך תעשה עמדי ועם הארץ אשר גרתה בה (בראשית כ"א כ"ב-כ"ב). סיפור הדברים בין אבימלך ופיכול שר צבאו לבין אברהם אבינו צריך עומק לפנים מעומק מפני שבפשטות נראה כמיותר בתורה, מה שבוודאי אינו.

וכבר עמד ע"ז בספה"ק "אוהב ישראל" וביאר את סוד הענין, אמנם נעתיק תחילה את דברי האריז"ל על שעת חצות הלילה, אז מתעוררת השכינה מל' דאצילות להשפיע לעולמות התחתונים בי"ע, ונרמז בפסוק "ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה", ותקם השכינה בעוד לילה, ותתן טרף פירוש שפע לביתה וחק לנערותיה אלו נערות המלכות ועולמות התחתונים.

ואת סדר יריד השפע בהתעוררות מוחין דאבא המשפיע ליסוד וממנו למלכות, ביאר ה"אוהב ישראל" בפסוקים אלו, וזה לשונו, "אבימל"ך נקרא בחי' חכמה עילאה (היינו אבי מלך) קדישא סוד אבא, ובאבא יסד ברתא, סוד המלוכה הק' וכו', ופיכל שר צבאו הוא בחי' יסוד צדיק חי עולמים המקשר ומייחד כל עלמין, ואיהו המקור הממשיך השפעה העליונה לכל העולמות ולכל המדות ומקשרן ומייחדן, וזהו פ"י כ"ל, והוא כביכול בחי' שר צבא למדת החכמה הזן ומפרנס לכל העולמות לעילא ותתא ומחיה את כולם בסוד "והחכמה תחיה" (קהלת ז, יב). ואברהם הוא מדת החסד כנודע, וזהו ויאמר אב"י מל"ך ופ"י כ"ל שר צבאו אל אברהם שהוא מדת חסד המלובן ומצוחצח, "אלקים עמך" וגו', היינו אנו רואים אשר המידת הדין נמתק על ידך וכו', ר"ל שתראה שכל ז' מדות הק' יתנהגו ע"י מדתך מדת החסד ולהמתיק דינים היוצאים משם אלקים, ושיהיה בכל הז' מדות התנהגות הרחמים והחסד. "אם תשקור לי ולניני ולנכדי" היינו לבטל כל הדינים לבל יהיה להם שום שליטה ואחיזה בהג' עולמות בריאה יצירה עשיה, רק כולם יתנהגו בחסד ורחמים, "כחסד אשר עשיתי עמך" כי השורש חסד לאברהם הוא חכמה עילאה קדישא" עכ"ל, עיי"ש עוד ביאור הכתובים בארוכה.

ועפ"י דבריו הק' יש לרמוז בפסוק **ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק** עם האותיות וב' כוללים גימ' שמות י"ב מלאכי המרכבה **מיכא"ל קדמיא"ל פדא"ל, גבריא"ל צדקיא"ל חסדיא"ל, רפא"ל רזיא"ל סטטורי"ה, נוריא"ל יופיא"ל ענא"ל** מלאכי מרכבת עולם הבריאה הממונים על חלוקת שפע המלכות דאצילות לתחתונים.

וזהו הרמז בפסוק, "אם תשקר לי", **א"ם** פעמים א"ם גימ' **אלף תרפ"א** מספר השם כ"ב של ברכת כהנים (אנקת"ם פסת"ם פספס"ם דיונס"ם) המעורר השפעה מלמעלה, ובעצם העתקת השפע מן העולמות העליונים לעולמות שלמטה מהם גורם שיהיה נחשב השפע המתגלה למטה כמו שקר כלפי השפע העליון, מפני שלמעלה הוא אחוד באחדותו ית' ממש ואילו למטה הוא נפרד בצמצום, וזהו "אם תשקר לי", שהשפעת השפע למטה ע"י השם כ"ב הוא בבחינת שקר. **ולנכדי כחסד אשר עשיתי עמך תעשה** עה"כ גימ' **ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק**, שזה ענין השפעת אבימלך ופיכל לעולמות בי"ע המכונים "לי לניני ולנכדי" כנגד עולם האצילות. גם **תשקור** (מלא ו') **לי לניני ולנכדי** גימ' בדיוק **וישא יעקב רגליו וילך ארצה בני קדם** שהוא ענין עליית המ"ן בחינת רגלין העולם לבני קד"ם, מה שמעורר לבחינת אבא עילאה כמ"ש באוהב ישראל.

רזא יקירא - מערכת: 052-7619658, | razaykira@gmail.com

עדכונים הודעות ושיעורים אצל מו"ר שליט"א, בא"י 02-580-5836 בארה"ב 605-313-1737